

Quadern

Nº 1.709
DIJOUS
11 DE GENER
DEL 2018

elpais.cat

MÀRIUS TORRES: DE LA PEDRA A LA VIDA

Les cartes amb Mercè Figueras i una selecció de la seva prosa **TREUEN** definitivament el poeta de Lleida del petrificat **MITE DEL CREADOR MORT EN PLENA JOVENTUT** i vitalitat creativa, com passà amb Folguera, Salvat-Papasseit i Rosselló-Pòrcel

Sam Abrams

Durant un temps, a l'inici dels setanta, Feliu Formosa havia expressat el desig de dedicar un assaig als quatre grans poetes catalans que havien mort prematurament a la primera meitat del segle XX: Joaquim Folguera (1893-1919), Joan Salvat-Papasseit (1894-1924), Bartomeu Rosselló-Pòrcel (1913-1938) i Màrius Torres (1910-1942). Una llàstima que Formosa no tirés endavant el projecte, perquè hauria donat una visió de conjunt que posés en relleu tant els elements diferenciadors dels quatre poetes com els denominadors comuns que compartien.

Folguera, Salvat-Papasseit, Rosselló-Pòrcel i Torres sempre han representat un greu problema per a la historiografia de la lírica catalana moderna. El fet que morissin en diferents graus de plena joventut —Folguera, als 26 anys; Salvat-Papasseit, als 30; Rosselló-Pòrcel, als 25, i Torres, als 32— constitueix un seriós obstacle a l'hora d'avaluar la seva producció creativa, perquè suscita la pregunta especulativa i incòmoda sobre què haurien pogut arribar a fer com a artistes de la paraula si haguessin viscut més. Aquest dubte sobre les possibilitats de futur perdudes per sempre acaba projectant una llum negativa sobre l'obra que van deixar, com si d'alguna manera fos insuficient. Tradicionalment, no hi ha hagut un comentari sobre aquests poetes que no acabés amb un trist to de sospir: "Què haurien estat capaços d'escriure amb més temps?"

La pura veritat és que haurien pogut llegar més obra, però la que van deixar és més que suficient. Els quatre són, tal com estan, figures de primera fila de la poesia catalana del segle XX. Estan de ple dret en totes les grans antologies de repertori, com demostra la darrera en aparèixer, *Paraula encesa* (2012), a cura de Pere Ballart i Jordi Julià, on surten els quatre. És més, han exercit una influència decisiva en poetes i generacions posteriors. Pensem, per exemple, en la petja de Salvat-Papasseit sobre la lírica catalana del segle XX, o la de Rosselló-Pòrcel sobre els poetes mallorquins, o la del mateix Torres sobre l'extraordinària plèiade actual de bards a les terres de Ponent. **PASSA A LA PÀGINA 2**